

Kecskekéről.. 1.

Kardos Eszter alkotása (SZÍN-VONAL Alapfokú Művészeti Iskola)

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2015.

Lektor: Koncz-Kovács Anna

A pályázatra 44 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Radmila Marković:

A kecskékkal csak baj van, vagy én tévedek?

II. helyezett lett:

Bodó Csiba Gizella:

Kecskeballada

III. helyezett lett:

Varga Katalin:

Betyár

című írása.

Korcsoportos KÜLÖNDÍJ-as: **Bári Kata.**

Gratulálunk!

Kutasi Horváth Katalin: Pán bűvöletében

A Kő-hegyen ücsörögtem egy padon. Szerencsére alig volt vendég a menedékházban, s aki volt, az is elkóricált a környéken. A Petőfi-pihenőnél, a jellegzetes alakú szikla közelében, a Napóleon kalapjánál időztek, vagy útban voltak a János- vagy a Lajos-forráshoz. Elgondolkodva gyönyörködtem a kilátásban, élveztem a békés, idillikus magányt. Nagy öröömre senki sem tévedt arra. Átéltettem azt, amit a pásztrok: a természet nyugalját, a háborítatlan boldogságot, s még csak nyájam sem volt, amire vigyáznom kellett volna.

- Árkádiában éltem én is! - hozta a szellő felém az ismerős mondatot, de nem tudtam, kiből szállt fel a nosztalgikus sóhaj. Éreztem, hogy nem Csokonai hálás szelleme visszhangozta Kazinczy szavait. Tudtam, hogy nem a debreceniek ismételtetik zsörtölődve, szemrehányóan ezt a pár szót vélt sérelmük miatt Vitéz védelmében. Mit is keresnének itt a felvilágosodás figurái? Petőfi akkor már hamarabb felbukkanhatna erre felé... Nem véletlen, hogy róla nevezték el a közeli szép kilátóhelyet is! De akkor...? Mintha egy kecskeszarvú, kecskelábú, kecskefarkú, hegyes füllű, emberszerű lény közelített volna felém.

- Csak nem Pánhoz van szerencsém?

- Meee, mekktisztelő, hogy felismersz.

- Nincs a környéken egy nimfa se, akivel elszórakozhatnál? Már velem, egyszerű halandóval is beéred? S amúgy is hol van a sípod, mellyel Apollóval is versenyre keltél? - mire kimondtam, már hallottam is pánsípjának szépen zengő harmóniáját, de aztán rájöttem, hogy csak a szellő játszott az ajtóra kilógatott szélhárfán. - A közeli tó partján van néhány nádszál... Nem lehet, hogy az egyik épp egykori választottad, a szép Szürinx?

- Mekkbocsáss, de meeee, meeeglehetősen tapintatlan vagy!

- Hisz nem is kérdeztelek Ekhóról, akit haragodban széttéptél és szétszórtál a világban! Amúgy, ha már így alakult, jól tetted! Te megszabadultál egy házsártos asszonytól, mi meg itt-ott élvezhetjük a visszhang csodáját, s ha túl magányosakká válunk, s nincs kivel megbeszélni bána-

KECSKÉKRŐL... 1.

tunkat, legalább visszahallhatjuk segítségével és a kőszirtek közreműködésével saját hangunkat... Úgy érezhetjük, mintha volna társunk.

Néhány fenyőre tévedt a tekintetem. Hallgattam a mekegést, mely mintha megsokszorozódott volna, de lehet, hogy csak a tudatomban visszhangzott a kecskesirám.

- Gondolom, meee, ki nem hagynád, meeegemlítéd Pitüszet is...

- Tán már te sem tudod, melyik fenyővé vált Boreász áldozataként, s hogy melyikük lombja alatt daloljad gyászéneked. Így inkább mindegyik fa alatt elmekeged bánatod.

- Meee!

- Épp azon gondolkodtam, hogyha állatot nem is, azért egy kis tejet, mézet áldozhatnék neked.

- Meee! Meee!

- Nem, mustot nem tudok szerezni.

Éreztem, hogy valaki a vállamra teszi a kezét, s ezzel visszatértem a valóságba. Hallottam a szélhárfa játékát, s láttam, hogy körülöttem több barátságos kis sarló formájú, gyűrűzött szarvú jószág is legelészik, némelyik kérődzik, s van, amelyik épp az emlékmű tövében hűsöl. Mivel nem túl nagy igényűek ezek a jellegzetes szakállú jószágok, hisz a fű, a fiatal hajtás, vad - netán keserű - cserje, bármelyik - akár rosszízű - gyom tökéletesen megfelel számukra, igen elégedettek. Megértettem, hogy csak képzelődtem, s hogy miért hallottam a megsokszorozódott mekegést.

- Kiengedtem egy kicsit őket, hadd legyenek szabadon. Remélem, nem zavarják! Szelídek!

- Ööö...

- Ne zavartassa magát, én is szoktam velük beszélgetni.

- Nem is vettem észre, hogy állatokat tart a ház körül.

- Hátul voltak, bezárva. Szamaraim is vannak. Kér egy kis kecsketejet?

- Szívesen megkóstolnám.

Míg vendéglátóm a házban foglalatoskodott, eltűnődtem, hogy Midász egy leszármazottja miért óbégat olyan megátalkodottan, megmegszakítva a kecskék jóízű beszélgetését, de rájöttem, hogy visszatérőben van a többi vendég, s valamelyikük - utánozva a csacsik hangját

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- felbőszítette az egyik szamarat, s az felháborodásának ad hangot az udvariatlanság hallatán.
- Baltazár üvölt így, igen öntudatos. Szép kis bemutatkozás. Elég sok baj van vele. Kóstolja egészséggel! - tette le elém házigazdám a frissen fejt tejet.
- De jó zsíros!
- Finom, ugye? Már megkönyékezett egy kis kozmetikai cégnek a tulajdonosa, méregdrága kenceficéket akarna kutyni belőle... De nem adom ám!
- Míg az édeskés tejet iszogattam, s az elégedett gazdát hallgattam a magas vitamintartalomról, mosolyogva arra gondoltam, hogy mégis van itt nyáj, s ez a kedves ember itt olyan jámbor, barátságos, elnéző, megértő, s a pásztori idillt nem, csak Pánt képzeltem az előbb.
- Aztán majd a húsát, a bőrét is akarja valamelyik! A gida bőréből készül az egyik legfinomabb, legjobb bőrárú!
- A sevró...
- Igen. De arra várhatnak! Aztán megneszeli a kecskéket egy grúz étterem tulajaja, s majd a szarvukra fáj a foga...
- Hallottam, hogy kecskeszarvból isszák a bort. S ha az ember felemeli, nem tudja már lerakni, mert kiömlik.
- Kész pocskékolás! 1-2 liter ital is belefér némelyikbe...
- Brrrrr!
- Tudja, hogy a kávé is nekik köszönhetjük?
- A kecskéknak?
- Biztos hallotta... Még időszámításunk előtt jóval, Abesszíniában... Egy Káldi nevű...
- Jaaa! A kecskepásztor, aki kifigyelte, hogy kecskéi mennyivel virgoncabbak, nyugtalanabbak, ha a kávécsesrjék bogyoit legelik.
- Az, az! De persze ehhez kellett azért az a bátor pap is, aki maga is kipróbálta, s nem lett baja, sőt, neki is, majd szerzeteseinek is hasznára vált, felélénkítette őket.
- Persze arra is rá kellett jönni, hogy pörköelve még finomabb...
- Igen. De szerintem ezek nélkül a jószágok nélkül...

KECSKÉKRŐL... 1.

- Én biztos nem kóstoltam volna meg! Olvastam, hogy mindenféle vad cserjéket összeesznek ezek a Mekk Elekek, pedig sokuk mérgező is lehet. Mi minden fura ízt elviselnek!

- Tanúsíthatom! Megbirkóznak bármilyen magas csersavtartalommal! - mosolygott kecskéire, majd rám a házigazda. - Érezze jól magát közöttünk! Utánanézek a többi vendégnek.

Továbbra is elgondolkodva üldögéltem, mikor lány böködést éreztem karomon. Nem a vendéglátóm volt, hanem meglepetésemre az egyik „fűnyíró” bátorkodott hozzám kéregetni.

- Hát te?

- Meee!

- Ja, mi már ismerjük egymást. Téged néztelek Pánnak. Nézzük csak, mi lenne a fogadra való!

Még láttam, ahogy két másik kecske benéz a házba a küszöbről, talán nekik is valami extra finomságra fájt a foguk. Pedig ott aztán igazán semmi keresnivalójuk nem volt, de végképp igazolták ezzel gazdájuk állítását, túlságosan is szelídek, kíváncsiak, merészek. Aztán egy kis sétára indultam Baltázár hangjának irányába, a közeli kis ideiglenes tavacskánál bukkantam rá, melynek kis nádasát nemrég „Pán” figyelmébe ajánlottam. Egy vadászruhába öltözött férfival is találkoztam, s kibukott a számon:

- Pán legyen önnel! Hozzon jószerencsét!

- Igazán kedves, köszönöm, jó pihenést! - nézett rám furcsán.

Feltűnt egy futó nő is szemből, s bár tudtam, hogy csak edz, átsiklott egy pillanatra fejemben a lehetőség, hogy épp Hermész fia elől fut. Magamba mélyedten sétáltam, s mivel elcsendesedett a hegy, teljesen belefeledkeztem a természetbe. Egy kicsit már kezdett sötétedni. Eszembe jutott, hogy Pán mégiscsak itt lehet a közelben, s megszemélyesíti az erdő titokzatos homályát, a sudár fák zúgását, s bár ez romantikusan is hangozhatna, mégis egy kis - ha nem is páni - félelmet, de legalábbis rossz érzést keltett bennem. Így inkább visszasétáltam száláshelyemre.

Mielőtt elaludtam volna, beárnyékolta kedélyem a természet enyészete, így Pán halálának lehetősége, de álmomban a közeli barlangban éppen neki

áldoztak, s tisztelői közt voltam én is. Fenyőágakkal, cserfalombokkal koszorúztuk magunkat. Valahogy még mustot is kerítettünk. Aztán nimfává változtam, a kecskeisten csakis nekem játszott a sípján, el akart bűvölni, s hajlamos voltam magam átadni ennek az eufórikus hangulatnak.

- Árkádiában éltem én is! - közeledett felém Pán eredeti hazáját nosztalgiával, különös légysággal megidézve, de én nem menekültem, nem futottam előle, furcsa külseje ellenére sem.

Mosollyal, pihenten ébredtem, egy szép nap ígéretével, s még mindig Pán bűvöletében.

Hajdu Mária: Kecskeszerelem

Egy kecses kecskemenyecske
szerelmet keres remegve,
s mert egy fess kecske megleste,
e szerelmet megnyerte.

Kovács László (Kovycs59): Szegények tehene...

Szegények tehene. Én vagyok a kecske.
Mert a jóléthez adott a friss tejecske,
negyvenhétből mellettem meg lehet élni,
engem tartva lehet szebb jövőt remélni.

Van ám nekem szakállam, de bölcs nem vagyok,
mondani azért annyit ma már mondhatok:
terveznek velem a nagy házban a nagyok,
negyvenhétezer per hó, bizony, számítok.

Biztos, hogy Noé bárkáján utas voltam,
hajóra retúrjegyet én nem váltottam,
házi jószágként e világon ragadtam,
létezem, még vagyok, minek is tagadjam.

De ki is vagyok én, honnan szalajtottak?
Embereknek, biz a tejet fakasztottam.
Hegyeken ugráló fajtám házhoz szokott,
szegény ember velem bizony hasznot fogott.

Igénytelen vagyok... kikötve, mert ravasz,
amit én megrágok, arra nem jön tavasz,
mindent megrágva aratok, mint a sáska,
a gyomrom nem más, mint feneketlen táska.

Ha árok partján csendesen füvet nyírok,
nem követelek én soha, nem is sírok.
Azt sem tudtam, egyszer még számolnak velem,
országunk házában hangzik el a nevem.

Szerény munkabér, segély, meg én, a kecske,
ablak lesz egy jobb, szebb jövőre, életre.
Nem választhatok, de mondjátok már, nagyok,
mit legeljek ott, hol üresek a holnapok?

Lám Etelka: Mindi, a kecske

Zsóka hallgatta egy pár percig az óra ketyegését, majd kinyitotta a szemét. A napsugarak lassan bekandikáltak a hálószobai ablakon. Igen, ideje már felkelni, ránézett a faliórára, már fél hét van. Hamar felöltözött. Buksi, a fekete bundájú pulikutya szemei mint két világító gomb fénylettek a reggeli homályban. A nedves kis orra hozzátartozott e kedves lényhez, aki mindig vele aludt a szobában, az ágya mellett. Már körbeugrálta őt, és futott a konyha irányába, mert éhes volt.

- Jó, akkor megyünk, irány a reggeli - Boldogan mosolygott, hisz itt van az unokája, Zsolti, aki 12 éves, ezen a hétvégén nála tölti a szabadidejét. Bepillantott a másik szobába, ahol a gyerek jóízűen aludt még.

Ó, te jó ég! Mindinek, a kecskének, mindig friss víz kell, és utána mehet a hátsó kertbe legelészni. Aranyos, kedves kis jószág, Zsóka nagyon

szerette, kényeztette, simogatta mindig, és nagyon örültek egymásnak. Buksival kimentek a kis házhoz, de különös érzés fogta el, nem volt bezárva az ajtó a házikónál. Szíve egyre hevesebben vert, vajon mi történt? Igen furcsa ez a dolog. Ahogy benyitott, máris látta, hogy Mindi nincs ott a helyén. Fejében cikáztak a gondolatok, nem tudta elképzelni, hogy mi történt. Első gondolata az volt, hogy valaki elvitte a kedvenc kecskéjét.

Sírva rohant be a házba, Buksi hangosan ugatott. Zsolti már felöltözve várta a nagyit a konyhában. Zsóka mindent elmesélt unokájának. Zsolti nem esett kétségbe, és közölte, mint egy nagyfiú:

- Nagy, én és Buksi megkeressük Mindit, és vissza is hozzuk neked.

Buksi követte Mindi szagát, hol lassan, hol gyorsabban haladtak az úton. Majd egy jó óra elteltével egy tanyára érkeztek, ahol tele volt baromfi-val az udvar. Volt ott vagy három melléképület, ahol valószínűleg állatokat tartottak. Elbújtak egy nagy csipkebokor mögött, és várakoztak. Hamarosan megláttak két férfit, akik az egyik melléképületből jöttek ki, és bementek a nagy házba. Ekkor Zsolti és Buksi, hol hason csúszva, hol futva feltérképezték a terepet, és hamarosan megtalálták azt a kis melléképületet, ahol Mindi volt. Sajnos, lakattal volt bezárva az ajtó, de Zsolti be tudott kukkantani egy kis résen. A kecske oda volt kötve a fal mellé, egyfolytában kétségbeesve mekegett, valójában sírt. A fiú sutogva beszélt a kecskéhez, hogy nyugodjon meg, és kérte Mindit, hogy rágja el a kötelet. És csodák csodája, az állat elkezdte rágni a kötelet! Eközben Zsolti elküldte Buksit, hogy lármázza fel a házat, és terelje el a figyelmet másfelé. A puli nagy ugatásba kezdett, a két férfi kijött a házból, és a kutya elfutott, s ők utánaeredtek. Eközben Zsolti besurrant a házba, és a konyhában megtalálta a lakat kulcsát, majd rohant Mindihez. Kinyitotta az ajtót, és a kecske már elrágta a kötelet, így gyorsan kijöttek, és rohantak hazafelé. Amikor már elég messze voltak a tanyától, Zsolti egy nagyott függyentett, és Buksi hamarosan megjelent.

Mire besötétedett, haza is értek, Zsóka már a verandán várta őket, hol sírt, hol nevetett. Bementek a házba, Mindi körbeugrálta a nagyit, és kapott sok finom, friss, zöld hüvelyes növényt, amit igencsak szeretett. Buksi tányérja is tele volt finom falatokkal, néha vakkantott elégedetten, és figyelte a hangokat, mint ahogy egy jó házőrzőhöz illik.

Zsóka és Zsolti boldogan éltek együtt továbbra is az állatokkal. Az ember és az állat két jó barát. Mindig figyeljünk egymásra és szeressük kedves állatainkat!

Pásztor Piroska: Meki, a kecske

Régóta vágytam már egy játékos, pajkos kecskére, gondolván, elfér nálunk az amúgy is népes állatsereg között. Hatalmas udvarunkon boldogan kapirgáltak a tyúkok, kakasok, növendék csirkék, a kacsáknak készített kis úsztatóban vígan hápogtak a kacsák, az ólban rőfögött a malac, a nyuszik is szorgalmasan eszegették a friss füvet. Szóval, csak a kecske hiányzott.

Egy madárcsicsergős szép tavaszi reggelen a Tisza mellé készültünk, kecskét venni. Az út kellemesen telt. Beérve a faluba hamar meg is találtuk a gazdát, aki a lelkemre kötötte, hogy jól bánjak a kecskével, és ne felejtsem el reggel és este megfejni, s ha minden sikerült, hamarosan kiskecskének is örülhetünk. Tetszett a fehér bundájú, fejős meki, amit eladásra kínáltak, így kisebb alkudozás után meg is vettük. Mivel kicsi volt az autó csomagtartója, a hátsó ülésre kellett tennünk a kisasszonyt, aminek persze nem nagyon örült. Kisebb közelharc után végre elindultunk. Ez marad a neve, Meki, döntöttem el hamarjában.

Hazafelé nem telt túl békésen az út, Meki szorgalmasan szellentett, bőfögött, rángatta az üléshezátot, verte a fejével az ablaküveget, szóval nem tetszett neki az autózás. Mikor végre hazaértünk, bevezettem az új helyére (természetesen ez sem volt egy egyszerű manőver), ahol száraz szalma, friss fű és víz várta. A párosujjú patás ismerkedett, szaglászott, kóstolgatott. Ekkor még nem sejtettük, hogy ettől a pillanattól fogva rémálommá válnak napjaink.

Eljött az első délután, nekiveselkedtem a fejszéknek. Ó, hát mi az nekem, egy kecskét megfejni! Tettre készen vonultam be az ólba, kis vödörrel, vízzel, puha ronggyal, hogy megejtsem a dolgot. A kecske üdvözlésképp rögtön nekem szaladt, hatalmasat taszítva rajtam. Repült a vödör, a rongy, a víz, és én is. Azanyád, mi lesz ebből? Kezdtém előlről, de már

készülve a támadásra. Kisebb birkózás után sikerült a nyakörvet rátennem, majd kikötnöm ökelmét. Na, a neheze már megvan, gondoltam naivan, és nekiláttam a cicihúzogatásnak. Hatalmas rúgások, harapások árán, nagy nehezen tudtam egy kis vödörnyi tejet fejni, amit búcsúként sikeresen felrúgott Meki, úgy, hogy tetőtől talpig tejben úsztam. Na, ha ez így fog menni reggel, este, akkor igen sok lesz a gondom.

Szinte minden napunk így telt, birkózással, rugdosással, hajszaggatással. A fejszőrzetem rohamosan csökkent az állandó „csak pár szálát kitepék” akciói miatt, viszont a kék foltjaim a combomon, lábszáramon vészesen szaporodtak. Egy jól sikerült fejelése után hatalmas monoklival mentem dolgozni, ahol sajnálkozva kérdezték a kollégák: téged ver az urad?

Pihenésről szó sem lehetett, mert mindig alkotott valamit, gyakran megkergette a tyúkokat a nagy vörös kakas legnagyobb felháborodására, máskor felborogatta az ivóvizet edényeket, csupán unaloműzés gyanánt lerugdosta a kakasülőt vagy a létrát. Ha kint állt az autó az udvaron, nem mulasztotta el párszor „megtukkolni”, aminek egy-két horpadás lett az eredménye.

Így teltek az unalmasnak nem mondható napjaink. Meki szorgalmasan gonoszkodott, eszegetett és szépen nőtt a pocija, míg nekem egyre rosszabbak lettek az idegeim az állandó stressz miatt, hogy ugyan mit művel már megint ez a pokolfajzat. A családom naponta szekált az állat miatt, én pedig egyre sűrűbben emlegettem az előző gazda felmenőit. Éjszakás műszak után, alighogy lepihentem, a férjem napirenden felébrésztett: „Gyere, mert a kecskéd kiszabadult és megmetszette az összes rózsabokrot”, vagy „gyere, mert felzabálja az idei málnatermésünket”. Mindennapossá váltak a kiszökései, egyre biztosabb voltam benne, hogy Houdini reinkarnációja ez az állat. Ha bementem hozzá az ólba, egy hirtelen mozdulattal kilopta a melegítőm farzsebéből a cigimet, majd jóízűen elfogyasztotta az egész doboz Szofit, aztán hatalmasat harapva a pulcsimba, pólómba, megpróbálta lerángatni rólam. Ha kilógott, mindent megevett, amihez csak hozzáfért, legyen az szivacsapucs, nylonzacskó, söprű, lábtörlő, gumicsizma, locsolótömlő vagy a gyerekek olvasókönyve.

Amikor jöttek a hűvösebb idők, gondoltam, leválasztok neki egy kisebb zugot az egyébként tágas ólból, hogy melegebb, védettebb helye legyen ökelmének az elléshez. Szorgalmasan fűrészeltem, szögeltem, csavaroztam két napon keresztül. A végeredmény büszkeséggel töltött el, remek kis fészket, meleg, száraz, világos kuckót sikerült összehoznom főgonoszságának. Fáradtan, de elégedetten mentem be a lakásba. Alig telt el tíz perc, hatalmas dübögésre figyeltem fel. Szörnyű gyanúm támadt. Nem ok nélkül. Meki a gondosan készített kis lakását verte éppen szét, lábbal, fejjel, amivel csak érte, és közben szinte látni véltem a kéjes vigyort a pofáján: „Na, te lökött, ezért dolgoztál vele annyit!?”

Mit tehettem, megvártam, míg befejezi, majd eltakarítottam a romokat. Hamarosan megszületett nem is egy, hanem kettő gidácska, szépek, bájosak, elragadóan kedves kis jószágok, akikben rengeteg örömet leltem, felvidítottak, jöttek utánam mindenhová, és mindent megmásztak, amit lehet. Meki gonosz mivolta ellenére jó mamának bizonyult, a kicsik szépen fejlődtek.

Amint eljött a leválasztás ideje, rögtön feladtam egy hirdetést: „Eladó egy fehér, jó természetű, jól fejhető, kezes kecske.”

Hanyecz István (shf): Két kicsi törpe kecske (Petres Katalin videoklipje alapján)

Két kicsi törpe kecske egy konyhába
Charlie, Lily vidáman ugrálnak ott ma
az egyik fakófehér, selymes bundája
a másiknak barnásszürke új kabátja

kergetőznek a csúszós kövön, ugrálva
Charlie-nak szép fekete a kis csizmája
Lilynek egyszínűbb a szőrös lába szára
de viszont többszínű aranyos pofikája

Alacsony növésűek, jó házi használatra
sokgyerekes családnak kedvenc állata
szívesen játszanak, örül ennek leányka
átfut gazdi konyhán, hangosan kacagva

követik őt, négy lábuk szanaszét csúsza
ebédre finom magvak, zöld fű a tálkába
s mindig legyen friss víz az itatóvályúba
Barátok, befogadtok két kecskét a házba

Lakatos Ilona: Gida az udvarban

1. fejezet

Mintha a nap is vidámabban sütött volna ezen a szép, tavaszi napon.
Sugarai nevetve, kacagva gurguláztak át a fák lombjain, a veteményes-
kert friss hajtásain. Még a baromfiudvar óljaiba is beférköztek, meg-
melengetve a friss szénát, a kissé korhadt régi fák repedéseit.

A Katica-majorban vidáman indult a nap.

Borisz és Cila, az iker cicapár, óvatosan nézegetett befelé Gunda fek-
helyéhez.

- Már nagyon elfekszik, megereszkedett a hasa is - mondta Cila.

- Lassan itt lesz az idő, a gazdasszony is éppen most ment el, reméljük,
visszaér időben - válaszolta Borisz.

A két kakas és a tyúkok is odasettenkedtek.

- Na, mi újság van? - kérdezte Kázmér, az öreg vezérkakas, éreztetve
főlényét és vezető szerepét a baromfiudvarban.

- Nemsokára itt lesz az ideje, már eléggé piheg is - válaszolt Borisz
bátran, hiszen itt, a farmon, nagy egyetértésben éltek. Persze mindenki
tudta, hol a helye, de amikor gond volt, mindenki segített a másinak.

Lassan gyülekezett az udvar többi lakója is, érezték, ma eljön a várva
várt nap.

Élénk, de halk csevegésbe kezdtek, persze a fő téma Gunda ellése volt.

- Emlékszem, mikor idekerült, micsoda picurka volt, csak néztünk, mi lehet ez a kis szőrnök? - mesélte nevetve Rolfi kutya.

- Én is emlékszem, kicsit félt is, és egyből mosakodni kezdett, nagyon tiszta volt már akkor is - csatlakozott a beszélgetéshez Gina, a lúd. Kissé fent hordta az orrát, de ezt az eseményt ő sem akarta kihagyni, így kivételesen leereszkedett a pórnéphez.

Turcsi a sor végére kullogott, onnan fülelt, mit beszélnek a többiek, aztán lehasalt, és figyelte a fejleményeket.

- Tiszta, tiszta... Én is éppen eleget mosakszom, aztán mégse nagyon akarják észrevenni. Bosszankodott egy kicsit magában. De Gundát szerette, jóban voltak egymással.

Egyébként is, Gunda mindenkivel jó barátságban volt. Hétfőnként panasznapot tartott, de általában mégis jókedvű trécselés lett belőle, mert itt, a Katica-majorban, nekik nagyon szép életük volt.

Őt sem vágták le. Emlékezett rá, mikor Zsófi, a gazdaasszony azt mondta a férjének:

- Turcsit ne vágjuk le, annyira megszerettem, olyan édes kis pofija van, megtartjuk anyakocának.

Bandus, a férje meg jót nevetett.

- Az már igaz, olyan, mint Turcsi, nincs még egy.

Hirtelen csend lett, Bari is idejött.

Barit nagyon szerették, a legjámborabb, a legkedvesebb volt köztük. Szelídsége olyan tekintélyt adott számára, hogy a baromfiudvar lakói még a közelében is elcsendesedtek. Szerették történeteit a régi farmokról, ahol élt. Nem volt mindig könnyű az élete, de itt békességre, nyugalomra talált.

Gundával sokat legelésztek együtt, Gunda cseles volt, így gyakran ő szerezte meg a friss hajtásokat a kertből, még neki is.

No, olyankor szokott ám lenni nemulass!

Bandus papa akkor végig szokta rohanni a kertet.

- Nézd már meg, megint mit csinált az a két szép díszmadár! - kiabált be a feleségének a konyhába.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Az asszony meg bent nevetett, nagyon muris volt a párja, amikor a kecskét meg a bárányt hajszolta az udvaron.

Aztán kiment, és komolyságot erőltetett az arcára.

- Hagyjad már, apjuk, majd kinő az újra.

- Persze, majd kinő újra... Morgott még egy kicsit, aztán szépen lenyugodott.

Ez mindig vidám esemény volt, ők napokig mesélték a sztorit, halkán kuncogva, nem akarták, hogy Bandus észrevegye, milyen jó mókát szerzett a számukra.

Ez aránylag gyakran előfordult, mert amikor már pirospozsgás volt az arca, akkor mindig kiballagott intézkedni az udvarra, persze ők szépen meghúzták akkor magukat, csak csendesen vihogtak, hogy még a gazda kackiás bajsza is beleremeg a nagy intézkedésbe, aztán a vége mindig az volt, hogy megsimogatta őket.

A gazdasszony, az más volt, ha ő kijött, akkor tényleg egyből rend lett az udvaron.

Szerették, ha meglátták színes fejkendőjét, mert tudták, hogy eljött a reggeli, ebéd vagy vacsora ideje.

Szépen, illedelmesen várták, mikor kire kerül a sor, sok szép kedves szót kaptak tőle, nagyon szerették.

Zsófi asszony sokat dolgozott, mindenre gondja volt, tanultak tőle, mert ők is mindig rendet tartottak az udvaron.

Szerették szelíd hangját, azért a finom falatokat is.

Nem kivételezett senkivel. Emlékeztek, mikor Mancit, a tehenet, napokig siratta.

Tudták, hogy valami gond lehet, hiszen még a tyúkokat sem vágták le, megtartották őket.

Akkor ők is féltek mindannyian, mi lesz velük.

Aztán öltönyös emberek jöttek, az asszony szeme mindig ki volt sírva, de még akkor sem volt mogorva velük, csak sóhajtozott.

- Drága kicsinyeim, mi lesz velünk?

Aztán már nem jöttek az öltönyös emberek, és ment minden a régi kérvégadásban, csak Mancit lett eladva, meg még jó pár gép került ki az udvarból, bútorokat is elvittek, de ők maradtak.

2. fejezet

Hirtelen megriadtak, meghallották a kocsi bűgását. Már jól ismerték ezt a hangot, mert amikor Mancsi beteg volt, ez az autó jött, egy szakállas ember vezette, még valami műszer és táská is volt nála.

Mancsi nagyon beteg volt akkor, csak feküdt, enni sem volt kedve, szomorúan nézett.

Ők mindennap benéztek hozzá, többször is, csak nézték, mert úgy el volt gyengülve, hogy nem akarták fárasztani az udvari eseményekkel.

Aztán egy pár hét múlva meggyógyult, akkor sokat jött az az ember hozzá.

Elfelejtkeztek magukról, és hangos rivalgásba kezdtek.

- Mi lehet? Történt valami Gundával - lázas izgalom futott végig rajtuk.

- Nézze csak, még az állatok is izgalomban vannak! - mondta Pető doktor az asszonynak.

- Hát, ők ilyenek, már napok óta őgyelegnek Gunda körül, érzik, hogy valami történni fog - nevetett az asszony.

- Úgy gondoltam, jobb, ha eljön, nehogy farfekvéses legyen, biztonságosabb ez így.

- Igaza van. No, menjünk, nézzük meg a kismamát - nevetett a doktor is.

- A szomszéd Gulyáséktól vettük meg, nem nagyon szerették, mert nagyon cseles volt, szemtelennek tartották. Amikor a barackcsemetéket ültették, megdézsmálta a fát, no, akkor felbőszültek, aztán eladták nekünk, így jó vétel volt. Néha nálunk is garázdálkodik - nevetett az asszony.

- Ők már csak ilyenek, nekik is megvan a természetük.

Gunda már régóta figyelemmel kísérte az állatokat, halk beszélgetésüket. Jólesett neki, hogy mindenki itt van, mindenki aggódik érte.

Hiányzott már neki nagyon, hogy köztük szaladgáljon, már nagyon várta a gida születését, érezte, ezek már az utolsó pillanatok.

Félelem járta át, amikor a riadalmat észrevette, mi történhetett vajon, miért széledtek olyan gyorsan el a többiek...

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Aztán hirtelen érezte, a kis gida elő akar bújni, jól, szépen ment minden.

- Látod, Zsófi, mondtam én, hogy nem lesz itt baj - könnyebbült meg a doktor, mert az ellés rendben folyt le.

Az asszony is megkönnyebbült, már annyi csapás érte a tanyát, az eladósodás, a jelzálog, amit az óta is csak fizetnek, fizetnek...

Az állatok is visszalopózkodtak, néma csendben lélegzet-visszafojtva figyelték a benti eseményeket.

- Úgy látom, csak egy lesz. De nem is baj, mind a ketten egészségesek - mondta az orvos.

- Így van, nézze, már ott van a kis gida a tőgyén - felelte az asszony, most már ő is megnyugodott.

Turcsi mérgelődött. Ő mindig csak hátul tud lenni, aztán megint nem lát semmit.

A többiek adták hátrafelé a szót:

- Már megvan, egy lett, az anyja tőgyét szopja.

- No, végre, legalább én is tudok valamit - dűnnyögött magában.

De keserves volt az a négy nap, mire Gunda és a kis gida kijött az udvarra! Majd a gida vígan szaladgált az anyja nyomában.

Kezdett megismerkedni a többi lakóval.

Összejöttek tanácskozni, milyen nevet adjanak neki.

Volt, aki a Mancit javasolta, maradjon valami emlék a tehénkéről, de ezt elvetették.

Végül Turcsi is megszólalt, nevezzük el a gazdasszonyról, szeret bennünket, mindig jó hozzánk.

A többiek hosszasan vitatták az ötletet, végül egyezsége jutottak, és megszavazták Turcsi javaslatát.

Ő büszkén húzta ki magát, végre, valamire jó az öreg röfi is a háznál...

- Nagyon szép lett, odanézz, milyen ügyes már most is!

- Milyen nevet adjunk neki? - kérdezte az asszony a férjét.

- Hát, lehet, hogy kinevetsz, de én a te nevedre gondoltam, milyen aranyos lenne a Zsófi gida.

- Óh, te kis bohókás, nem bánom - nevetett az asszony boldogan.

Zsófi boldogan, vidáman töltötte első napjait az anyjával. Kíváncsian ismerte meg az udvar lakóit.

Olyan sok figyelem árasztotta el, hogy szinte beleremegett, nagyon tetszett neki a neve is.

Az izgalmas nap után boldogan bújt oda az édesanyjához, merengve álmosodott el, arra gondolva, milyen szép is a világ.

Bodó Csiba Gizella: Kecseballada

Felhívás jelent meg egy teliholdas este,
Találkozót hirdetett a magas hegyekbe,
Melyen legyen jelen mindenfajta kecske,
Legyen az kőszáli, királyi, kecskék-fejedelme,
Vagy a fehér szarvú „sivatagok lelke”.
Tartozzon bár kecses zergecsaldába,
Találkozóra várja a Kecskék Nagy Családja!
A megadott napon mind útra keltek,
A hegyre indultak, senkit nem tereltek,
Sziklákon ugrottak, útközben legeltek,
A hegytetői kőtribünök lassan megteltek.
Érkezett fájának sok nemes állata,
Ugrált anyja mellett számtalan kis gida,
Ilyen sosem volt még, mind lázban égett
Mindenki köszönt, mekegett és bégett!
Sok szépség hallgatott, sok bak csak baktatott,
Miről szól majd mindez - azon gondolkodott.
E nagy találkozóznak számtalan oka volt;
Szólni kellett arról - egyik fajuk kihall!
Hogy a legelők alól elfogy már a talaj!
Hogy veszélyben a világ, ha nem lesznek rétek,
A legfontosabb; közösen kell, hogy világgá
Béééégessétek!
Jöttek a panaszok, ötlet-javaslatok,
A nagy Kecsketalálkozón senki sem hallgatott,

„Állatian” szép volt, ahogy fennmaradásért,
Világjobbításért e nyáj összefogott.
- Mit tehetek én, egy közönséges kecske,
Egy faluból érkeztem, lassan, nem sietve,
Sziklaugráláshoz nem szokott a lábam,
De felballagtam, hogy Mindnyájakok lássam.
Élek én egy kedves, alföldi kis tanyán,
Dúsfüvű legelőn nevelt gazdám, anyám.
Mindennap jóllakok, este meg megfejnek,
Sűrű tejem viszik beteg gyermekeknek.
Azt mondják, ez gyógyít beteg csontot, rákot,
Gyógyítanám én az egész világot!
De csak ennyi vagyok, egyszerű egy kecske,
Mi mást is szólhatnék e Kecske Szervezetbe.
Te vagy a legnagyobb, szólt a Világszépe,
Tejed jóra adod, ez léted értéke,
Általad talán majd reánk is vigyáznak,
Bőrünkért, szarvunkért többé nem vadásznak.
A világ tetején büszkén mind felálltak,
A felhők fejük felett bárányokká váltak,
A sasok tisztelettel díszköröket írtak,
Ahogy a küldöttek békésen indultak.

Kíséretül érkezett még milliányi fecske,
Csak úgy, égi társként, a kecske hazatalál,
Nem kell, hogy vezesse!

Kühne Katalin: Kamilla, a kecskemama

Különös figyelmet érdemel most, a Kecske évében ez az örökké éhes állat. Állítólag, ami rossz velünk a Ló évében történt, az most egy egész éven át annyira megváltozik, hogy javul a helyzet a kínai asztrológusok jóvendölése szerint. Amit a ló eddig felrúgott, most a kecske szétka-

parja, és jöhet egy nyugalmasabb, eredményesebb év, amire már régóta vágyunk.

A vadkecske vidáman ugrándozik a magashegységek szikláin, ahová csak ő tud feljutni. Ügyesen kapaszkodik meg a legmeredekebb hegyoldalakon is patái segítségével. Nem csúszhat meg, biztosan áll erős lábain a szirteken.

Kecskemama ott is talál elegendő ételmet, ahol, úgy tűnik, semmi ehető nincs. Nemrég születtek meg gidái, akiket ő máris magával visz, hogy megismerjék azokat a helyeket, ahol a hó alól összeszedhetik a számukra kedvelt étkeket, mint például a frissen sarjadó füvet, az ágakon lévő bimbózó rügyeket, amit a nap melege hamar levelekké fakaszt, néhány korai virág is kibújt már, ezek illata is arra csábítja őket, hogy megkóstolják. Ezek a legfinomabbak.

Kamilla mama két kis gidájával, Kázmérral és Karcsival igyekszik mind magasabbra, nemsokára fel is érnek a csúcsra, ahonnan gyönyörű látvány tárul majd szemük elé. Karcsi mindig lemarad, Kázmér és anyja már majdnem fenn van. Karcsi gyenge hangján üzen ugyan Kamillának, hogy várják meg őt, de a mamáék ezt nem hallják. Egyre nagyobb lesz a távolság köztük. Szegény kicsi Karcsi keservesen sír, próbálja utolérni őket, de a jókora távolság, és amiatt, hogy nem figyelte meg, hol kaptattak fel, reménytelennek látszik. Körbeforgatja fejcskóját, de sehol sem látja őket. Ekkorra már annyira elfáradt, nem bír továbbmenni, úgy dönt, pihen egy kicsit. Egy szélvédett sziklaperem alatt vár, amíg újra erőre kap. Meg is indulna, ha tudná, merre kell továbbmenni. Újra halatja hangját, egyre hangosabban, fájdalmasabban sír, de semmi válasz nem jön.

Végképp elbizonytalanodik, kétségbeesve gondol arra, mi lesz vele, ha nem találnak rá a mamáék, hol bújhat majd meg, ha elérkezik az este. Még alig múlt el a tél, hideg szél fúj itt a havasokban, éjszaka rendszerint fagyni szokott. Hiányzik anyja testmelege, a finom tejecske, de a bátyja közelsége is, hiszen jókat szoktak hancúrozni egymással. Már a nap is leszentült, egyre sötétebb a környék, ő pedig nagyon egyedül érzi magát. Megindul felfelé, de vajon jó úton halad, ahol rájuk talál, vagy újra eltéved, és egyre messzebb kerül tőlük? Nem számít, csak menni kell előre, minél gyorsabban haladni, elérni a csúcsot, akkor talán majd

meglátja őket, vagy ők hallják meg a hangját. Már csak néhány méter választja el a tetőtől, amikor hatalmas szél kerekedik. Hirtelen lezúdulnak a kisebb-nagyobb kövek. Az egyik hatalmas kő elől sikerül elugrania, de egy kisebb pontosan a fejét találja el. Karcsi megszédül, lebucskázik a hegyoldalról, a mélyben köt ki. Úgy összetöri testét, hogy kicsavarodott végtagjait mozdítani sem bírja. Fejecskéje vérzik, a szemére folyt meleg valami teljesen elvakítja, letörölni sem tudja, hiszen mind a négy lába bénán lóg. Azt még felfogni sem képes, mi történt vele, a feje nagyon fáj, de egyéb testrészeiben semmit sem érez. Ezt nagyon furcsának találja. A szíve talán még inkább sajog, mint a feje, mert egyedül van. A mama, aki eddig mindig mellette volt, gondoskodott róla, valahol nagyon messze lehet, Kázmérral együtt, ki tudja, merrefelé mászkál. Vajon hiányzik-e nekik? Keresik-e őt, és mikor lelnek rá? Potyog a könnye, hangot már nem igazán ad, csak néha nyögdécsel egyet-egyet.

Közben Kamilla és Kázmér ráébredt, hogy elvesztették Karcsit. Akármerre tekintettek, hívták, nem látták sehol, és nem hallották hangját. Lefelé indultak, mindenfelé kutakodtak, de semmi eredmény. Nem adták fel, mert tudták, hogy Karcsi kisebb, gyengébb, mint Kázmér, ezért igyekeztek mielőbb rátalálni. Egy óra is eltelt, amikor az egyik sziklaszirtről Kázmér meglátott egy szürkésbarna foltot lenn, a zsendülő fű között. Karcsi lenne? De miért nem mozdul? Csodálkoztak, mert nem tudhatták, hogy ilyen súlyosan megsérült. Nem sokáig tanakodtak, szedték a lábukat, és igyekeztek gyorsan megközelíteni Karcsit.

Ahogy lejjebb értek, a kis gida fejecskéjén már látták a piros foltot is, ami úgy virított, mint egy nagy virágcsokor. Úgy hevert ott, mint aki már soha többé nem éled fel. Kamilla hallotta meg először nyöszörgését, de amikor odaért hozzá, akkor látta meg, mekkora baj történt gidácskájával. Kicsavarodott lábait próbálta helyreigazítani, de erre akkorát jajdult Karcsi, hogy abbahagyta. A fejről lenyalogatta a vért, és azon törte fejét, hogyan vihetnék el innen őt biztonságos helyre. Kamilla addig keresgélt, míg talált egy vastag faágat, ráugrott, kettétörte, majd Kázmérral lábukat óvatosan a kis test alá csúszatták, s erre emelték. Így ketten, mint egy hordágyon, nagy nehezen elhúzogatták a törött lábú Karcsit egy közeli barlangba, ahol a védett helyen majd meggyógyíthatják. Kamilla először is lefeküdt gidája mellé, olyan közel,

hogy ő könnyen megtalálhassa a csecsét, és jóllakhasson a finom, friss tejecskeével. Karcsi pár perc alatt mind kiszívta azt, kezdett megnyugodni, hogy újra együtt lehet családjával. Most kezdett azonban felerősödni a fájdalom törött lábáiban. Anyja ugyanis ügyes, gyors mozdulatokkal helyrerakta a lábait, ami éktelenül fájt neki. Eddig a sokk miatt nem érzett semmit, de most annál inkább, hogy ha tudott volna ordítani, minden állat idesereglett volna. De ő csak fájdalmasan sírt. Mamája Kázmért elküldte, hogy keresse meg azt a gyógyfüvet, ami a környéken található, és ami a sebeket hamar meggyógyítja. Kaparja ki a hó alól, és hozzon belőle egy nagy csomót. Kázmér nehezen lelt rá, így hosszan elmaradt. Kamilla már aggódott, hogy a nagyobbik gidája még ehhez nem elég ügyes, amikor meghallotta örömteli mekegését, amivel hírül adta, hogy megtalálta a gyógyírt. A mama megrágta, majd ráhelyezte kicsinye fejére és sebes végtagjaira. Melléfeküdve melegítette a feltehetően lázas, vacogó gidáját, akinek szeme vörös volt, tagjai pedig forróak. Így hamar elaludt a beteg. Másnap reggel arra ébredt, hogy a feje nem fáj már, a lábait is óvatosan meg tudja mozdítani. Kamilla ennek nagyon örült, de figyelmeztette fiát, hogy ha jobban is érzi magát, azért inkább maradjon nyugton, ne mozogjon, így hamarabb meggyógyul. Nemsokára velük ugrándoZHAT megint a sziklákon. Addig ők felváltva etetik friss levelekkel, így felerősödvE néhány hét múlva kiszabadulhat a barlangi „fogságból” a szabad világba. Így is lett.

Szerencsére jól összeforrtak csontjai, lábra állhatott. Eleinte ugyan nem ment könnyen az ugrándoZás, a hosszú hetek alatt meggyengültek izmai, újra meg kellett erősíteni, hogy biztosan álljon lábain. Kamilla fokozatosan engedte egyre nagyobb utakra. Addigra már teljes pompájában ragyogott a tavasz, a fák és cserjék leveleket bontottak, a fű smaragdöldre váltott, a hegy alatt a kertekben virágba borultak a gyümölcsfák. Hideg szelek helyett langyos szél lengedezett, elolvadt a jég, hangosan csörgedezett alant a kis patakok, benne halak úszkáltak, békák kapdosták a bogarakat, brekegésüktől volt hangos a vidék. Madárkák fészekrakás közben egész nap és éjjel csicseregtek. A hegycsúcsokon is eltűnt a hó nagy része, egyre több élelmet találtak az addig barlangokban élő vadállatok.

Nyárra már felnőtté vált a két gida, vígan szökeltek a sziklákon. Ez az évszak elhozta számukra is saját családjukat. A közelükben élő vadkecskékkal találkozva összebarátkoztak, a mi két fiatal kecskebakunk is megtalálta párját. Jövő ilyenkor már saját csemetéjük születhet, akiket megtaníthatnak mindarra, amit Kamillától elsajátíthattak. Itt, a zord körülmények között ugyan nehezebb az élet, mint a háziasított rokonaiké, de sokkal szabadabbak lehetnek. Magukra utalva ügyesebbek és okosabbak, mint akik a farmokon nyájban élnek. Őket a kecskepásztor kutyaí segítségével tereli újabb és újabb területekre, vigyáz rájuk, és ha megsérülnek vagy megbetegednek, az állatorvost hívhatják, aki meggyógyítja őket. Itt a havasokban mindez az anyaállat dolga, a bakoké inkább csak a fajfenntartásban merül ki.

Igaz, az emberek közt is így van, a gyermekek nevelése, gondozása elsősorban az anya feladata, az apáké inkább évezredek óta a megfelelő körülmények megteremtése, és a vészterhes időkben családjuk védelme. Az utóbbi évszázad teremtette meg az „egyenjogságot”, amelynek van némi előnye is, de több a hátránya. A nők manapság munkát vállalnak, úgy érzik, joguk van arra, hogy ebben kiteljesedjenek, a nevelést és a házimunkát már nem találják elegendőnek. Pedig a legszebb hivatás az anyáké, ami határtalan örömet is okoz. Miután a férfiak dolgoznak, a nőknek kevesebb idejük van gyermekükre. Ha idősebb testvér vagy nagymama vállalja nevelésüket és a ház körüli munkát, szerencsés esetben családban nőhet fel a gyermek. Ha ez nem működik, akkor úgy élnek, mintha nem is tartoznának sehová.

Sajnos, kiveszőben vannak az igazi nők, a teljes családok. Sok olyan nőt ismerek, aki nem igazán alkalmas anyának, mégis gyermeket szül, azután bébiszittert fogad, aki helyette neveli fel. Ezek a csemeték nem ismerik az igazi otthon melegét, és ezt az életmintát fogják követni majd, ha ők felnőnek. Elhanyagolt, érzelmileg károsodott felnőttek lesznek, mert szeretetet nem kaptak. Olyanokká válnak, mintha a vadonban élénének, csak nem a nagy hegyek között, hanem a városok dzsumbujában, ahol bandákba verődve csavarognak, mint a vadak. De hogy a mesémet végre befejezzem, az lenne a legfőbb kívánságom, hogy a mai ember-szülők Kamilláról vegyenek példát. A kecskemamiról, aki vadon élve is

megtalálta élete igazi értelmét és feladatát, szeretettel gondoskodott utódjairól, és önállóvá nevelte mindkét fiát. A legnehezebb helyzetben is megmentette gyengébb gidáját, az ügyes nagyobbik segítségével.

A mai vad világban is vannak nehéz körülmények között élő családok, akik talán anyagilag szűkösen élnek, de az életösztönük jól működik, és több szeretettel fordulnak a rájuk bízott, örömmel vállalt gyermekeikhez, mint a gazdagabb, de lelkiekben szegény családokban. Bízom abban, hogy a kínai asztrológia szerint Kamilla és rokonai, a kecske éve, elhozza azt világunkba, hogy az előbbieket helyzete jobbra fordul, az üres szívű családok száma egyre inkább csökken, és elidegenedett világunkban a szeretet ereje győzhet.

Dobó Georgina: Édes, drága Kecske Uram

Édes, drága Kecske Uram,
'mért' mekeg most ennyire?
Táncpróbára hisz még elmehet.
Salsát, rumbát tudja régen,
A slow foxot szereti.

Farkas nincs a mesében,
Így párját is elviheti.

Varga Katalin: Betyár

Végre, itt vagyok Nagypánál. Ez a nyári szünidő fénypontja nekem.
Drága Nagypapa és az ő imádott kecskefarmja.

Ma is korán keltem, kidobott az ágy.

Lent voltam fürdeni a pataknál. Már messziről látom, ma sem maradok le a fejről. Csurrnva folyik a vödörbe a habos kecsketej. Ez az itteni reggeleim fénypontja.

Emlékszem, amikor először ittam, jó sokat belőle. Nagyapám figyelmeztetett. Óvatosan, nehogy hasmenést kapjak. Tiltakoztam nevetve. Milyen igaza lett. Kibéreltem az udvari árnyékszékét jó időre.

Most már megszoktam a tej csodás ízét, amin néha még a lelegelt fűízét is érezni. Tele van vitaminnal, életerővel.

Már kezdem elsajátítani a kecskesajt készítését is. Annál nincs is finomabb.

Megiszom a reggeli szokásos pohár tejemet. Nagyapa behív a kecskeólbá. Micsoda öröm, megszülettek a kisgidák. Gyönyörűek, fehérek, simogatni valóak.

Holnap talán meg is ölhetem őket.

Autó áll meg a ház előtt. Utánfutóján egy kecske ugrál. Meghozták az új kecskepapát. Őkelme nagyon izgágának látszik. Fejét lehajtva támasdásra készül. De Nagyapa elugrik előle. Nagyokat nevetnek a barátjával. Betyár, mutatják be nekem a kecskefiút. Nőpárti, így a férfiakat nem szereti. Sőt! Jobb, ha a férfiember távol tartja magát a szarvaitól.

Betyár kecske most engem néz. Odajön hozzám, orrát a hasamhoz nyomja. Megsimogatom óvatosan. Nem bánt. De már el is szaladt.

Hátrafordulva látom, jön az én itteni, fura lovagom.

Beképzelt, rátartí srác. Azt hiszi, ellenállhatatlan.

Kényeskedve reklamál.

- Micsoda bűdös van itt. Na hiszen, még egy kecske? Ki nem állhatom őket. Ha velem akarsz jönni, kérlek, mosakodj meg.

Szóhoz sem jutok az elképedéstől. Még ilyet!

Hallja ezt Nagyapa is. Cinkos fény villan a szemében. Egymásra kacsin-tunk a fiú háta mögött. Most megleckéztetjük.

- Szereted a kecsketejet? - kérdezem tőle.

Fintorog egy kicsit, de aztán azt feleli, még nem ivott. De hallott róla, milyen egészséges.

Kedves állatok a kecskék, bizonygatjuk neki Nagyapával. Nem is olyan bűdösek. Ha nagy élményt akarsz, fejd meg ezt a kecskét, meglátod, milyen finom tejet ad. Javasoljuk.

- Őt? - néz Betyár felé.

Bólogatunk rendesen. Én alig tudom visszatartani a nevetést. Látom, Nagyapa válla is rázkódik.

- De hogyan kell fejni? - kérdezi kis gondolkodás után.

- Megrángatod ott a két hátsó lába között, ott, ami lóg.

Elgondolkodik. Tart is a dologtól. De nem akar gyávának mutatkozni.

- Nem fog bántani? - kérdezi később.

- Nem hát - feleljük.

- Minden kecske ad tejet? - kérdezi bizonytalankodva.

- Hát persze - felelem.

- Lefogjátok nekem? - kérdezi elszántan.

- Nem kell, nagyon szelíd - bizonygatom.

Betyár nagy érdeklődéssel figyeli ezt a párbeszédet. Nagyon gyanúsán szegi le a fejét, de a fiú ezt nem veszi észre. A kecske éppen mögötte áll.

- Mi, mi a neve a kecskének? - kérdezi dadogva.

Mondjuk neki, hogy Betyár.

Ő elszánt diadalordítással megfordul, s el akarja kapni a kecske nyakát. Próbálja elérni az állat hátsó részét. Na, a mi Betyárunk is hű marad önmagához. A fiú háta mögé szökken, és ő hatalmas lendülettel röpül, bele a trágyadomb közepébe.

Jól irányzott fenékbe öklelést produkált a kecskefiú. Hősünk pedig nagy nyekkenéssel landol a dombon.

Most ott áll Betyár, egészen közel a köpködő, vérvörös hős előtt. Nem engedi kimászni.

Most már a szomszédok is átjöttek a nagy kiabálásra, nevetésre.

Hívom hát Betyárt, hadd kecmeregjen ki a nap hőse a trágyadomb közepéről.

Nem szól egy szót sem, próbálja tisztogatni magát, nagy szégyenkezve.

Aztán mégis megszólal:

- Nyamvadt kecske!

Több se kell Betyárnak, utánaered, s kergeti veszettül, egészen az utca közepéig. Aztán visszaüget. Be, az ólba, enni.

Azt hiszem, ennek a lovagnak a színét sem látjuk többet. Betyár elrendezte a sorsát.

Hanyecz István (shf): Kecskenevelde

Verebes Elek, kecskenevelde,
e telepet megleled Mecseken.
Kecskecsemete legel fent hegyen,
kecsketejet fejek reggel-este.

Lepke Lenke repdes zerge felett,
kecskeseregem legel egresbe.
Deres reggel elédelt keresve
eleven kecske verembe esett.

Mekegett hevesen e ketreben
szertelen kecske, ez este meglett.
Felvettem, keservesen szepegett,
etettem kecsketejjel melegben.

Fekete kecske teherbe esett,
fedeles vedrekbe tejet fejek,
reggelente ezt esznek gyerekek.
Vemhes kecske ez este megellett.

Elek reggel kecsketejet evett,
peracet, kenyeret tejbe tettek,
gyerekek reggel ezt lefetyeltek,
kevertem bele nemes szemeket.

Kecsketej remek gyerekeledel,
este vettem epret tejlevesbe,
egresszemeket szemeztem bele,
hegyen ezt ettem Seres Elekkel.

E versemet neked egybeszedtem.
Remete ember vesztegelt hegyen,
megyek veletek, kedvesem, kedden.
Telente csendes, nem lelem helyem.

Fritz Erzsébet: Mancsi

A név mögött rejtőzhetne egy szelíden legelésző, kisgidákat nevelő, bőven tejelő, jámbor nősténykecske, ám Mancsi az emlékezetemben igazi agresszorként él. Támadó természete arra utal, hogy valószínűleg jobban szeretett volna bakkecskének születni, és bakkecskeként élni, de nem volt szerencséje. Ha a közönséges Mancsi helyett a büszke és férfias Kecske Kázmér vagy Bak Béla nevet viselhette volna, talán az élete is boldogabb lett volna.

Mancsi a közvetlen szomszédaink, Ilonka néni és Anti bácsi tulajdona volt két másik kecskével együtt. Az 50-es évek legelejének súlyosan áruhiányos korszakában édesanyám nem mindig jutott tehéntejhez, ezért a reggeli tejeskávémát kétszer megpróbálta titokban a szomszédból beszerzett kecsketejéből készíteni, és hogy ne vegyem észre, kicsit jobban megédesítette abban a reményben, hogy a cukor elveszi a jellegzetes kecsketejízét. Akkori, 5 éves eszemmel nem tudtam még, mennyire egészséges a kecsketej, így szívből utáltam, és már az első kortytól fölfordult a gyomrom, még öklendeztem is, és inkább meleg reggeli ital nélkül indultam az óvodába. Anyám csele tehát egyetlen egyszer sem sikerült, ezért fel is adta a további kísérletezést, és ha nem volt tehéntej, inkább teát főzött nekem, bár azt sem szerettem túlságosan, mert citromot csak nagyon ritkán lehetett kapni, ezért helyette a nem túl finom citrompótlót használtuk. A két édes kecsketejes mérénylet olyan mély nyomot hagyott bennem, hogy évtizedekig nem bírtam meginni a tejeskávét, mindig a kecsketej szagát és ízét éreztem rajta, és a mai napig csakis keserűn megy le a kávé a torkomon.

Lehet, hogy a kecsketej iránti utálatom táplálta Mancsi velem szemben érzett ellenszenvét, lehet, hogy valami más, de tény, hogy kiszemelt magának, rajtam akarta kiélni agresszív bakkecskehajlamait, és ha csak tehette, megpróbált megtámadni, felöklelni. Szerencsére majdnem mindig ki volt kötve, hogy ne szökjön el, így időben el tudtam ugrani előle, de néha, amikor már pukkanásig telelegette magát, és már nem volt

miért megszöknie, a gazdája szabadon engedte, hogy mozogjon egy kicsit, ilyenkor a ház mögött álldogált vagy bóklászott. Ez igazi rémálom volt a számomra. Ha messziről megláttam, hogy Mancsi szabad, azonnal visszafordultam, és nagy kerülővel elmentem a kertünk végében lévő kapuhoz, amit csak nagyon nehezen tudtam kinyitni. Máskor tisztességtől vártam, hogy majd csak történik valami, és tényleg, vagy a gazda jelent meg előbb-utóbb, és újból megkötötte a kecskét, vagy édesanyám kezdett el keresni, és ő vezetett be az udvarunkba. Előfordult, hogy szerencsémre egy nagyobb gyerek vagy egy felnőtt járt arra, és az ő védelme alatt gyorsan beszaladtam a kapunkon. Nagy ritkán Mancsi mit sem törődött velem, és olyan messzire távolodott el tőlem, hogy biztonságban elértem a kaput. Sokáig sikerült megúsznom egy valós támadást.

Manapság a szülők - nagyon helyesen - állandóan kísérgetik és felügyelik a kisgyerekeket az őket fenyegető veszélyek miatt, de abban az időben a mi kis dunántúli bányászfalunkban, ahol mindenki mindenkit ismert, talán túlságosan is, nem számított szülői nemtörődomségnek, hanyagságnak vagy mulasztásnak, ha egy ötéves, önálló kisgyerek egyedül ment haza az óvodából, vagy felügyelet nélkül mászkált és játszott az utcán. Autók akkoriban még egyáltalán nem jártak, a tyúkok és csirkék az út közepén kapirgáltak a porban, a libák az útszéli füvet és egyéb zöldet csipegették, nem fenyegette őket az elgázolás veszélye. Pedofilekről, gyerekrablásról és eltűnésekről senki sem hallott. És persze időnként a kecskék is szabadon jártak-keltek.

Feltételezem, hogy Mancsi másokat nem fenyegetett, vagy nem annyira bőszen, mint engem, vagy egyszerűen csak nem félték tőle, mert mindig mindenki kinevetett, amikor a rettegésemről meséltem. Az édesanyám azt mondta: „Ha látja, hogy félsz, vérszemet kap, és még jobban meg akar támadni, ezért inkább mutasd meg neki, hogy bátor vagy, és menjél el mellette, mintha ott sem lenne.” Könnyű volt a tanácsra bólogatni, de aszerint cselekedni nem voltam képes, mindig megfutamodtam. Mentségemre szóljon, hogy a Skorpió jegyében születtem, és a Skorpiók, tudvalevőleg, egyáltalán nem szeretik kockáztatni a testi épségüket.

A szomszéd kerítése és a mi kerítésünk között egy keskeny közt alakítottak ki, azon lehetett följutni a szelíd dombon álló házakhoz. Egy nap valamiért elaludt az éberségem, és nagy vidáman, énekelgetve ugrándoztam fölfelé a kerítésköz földbe vájt, fagerendákkal megerősített lépcsőin. Már az utolsó előtti lépcsőfokig értem, amikor fölnéztem, és Mancsi gonosz pofája lesett le rám hetykén és kajánul. Világos volt, hogy nem jutok föl, mert a kecske teljesen elállta a keskeny kijáratot, így visszafelé kezdtem hátrálni, de ezúttal Mancsi nem engedett ki a karmai közül: utánam eredt, föllökött, és én hatalmasat estem. Szerencsére nem gázolt át rajtam, és nem bökdösött a szarvával. Bár nincsenek emlékeim róla, de bizonyára olyan velőtrázóan síkíthattam, hogy Mancsi visszakozott, és megelégedett a föllökéssel. Hogy magamtól álltam-e föl, vagy valaki fölszedett, nem emlékszem. A támadás eredményeként tele lettem vérző horzsolásokkal, zúzódásokkal, piszkos lett és elszakadt a ruhám, és ami a legrosszabb: csúnyán megrándult a bal karom és vállam, ahol Mancsi meglökött a szarva tövével, vagy inkább talán a homlokával.

Utána körülbelül három hétig nem tudtam lógatni a kezem, a nyakamba kötött piros babos kendőbe kellett bedugnom, úgy jártam-keltem. Szerencsém volt, hogy nem történt sem törés, sem ín- vagy izomszakadás, bár azokban az időkben nem küldtek sem röntgenre, sem MRI-re, csak a falusi orvosunk vizsgált meg alaposan. Akkoriban még nem üzemeltettek rendszeres buszjáratot a legközelebbi városba, ahol kórház működött, és a vasúti közlekedés is nagyon nehézkes volt.

Egy idő után az öreg doktor bácsi azt mondta: „Na, kislány, ha nem akarsz, hogy elsovadjanak az izmaid, vegyük le azt a kendőt, és sokat tornáztasd a kezed, fogjál és emelj vele mindenféle könnyű tárgyat, dobálj apró köveket, próbálj meg rajzolni bal kézzel, dagasszál sok sarat vagy agyagot, mert különben baj lesz, nem fogod tudni rendesen használni a kezed.” Emlékszem, eleinte nehezen ment és nagyon fájt, folytak a könnyeim, aztán szép lassan rendbe jöttem. De, a mai napig érzek némi gyöngeséget a bal karomban és kezemben, és ezt az akkori balesetnek tudom be.

Manci sorsáról nem maradtak emlékeim, és már sem édesanyám, sem Ilonka néni nem tudja elmesélni, mi is történt. A támadás után a gazdasszonya valószínűleg mindig megkötötte, vagy talán eladta, de az is lehet, hogy kés alá került, és kecskesült vagy gulyás lett belőle. Egy nemrégiben írt mesében szerepel Manci és Ilonka néni. Mancit szelíd és kedves kecskeként ábrázolom (talán tudatalatti bosszúból), aki a téli depresszióba esett Ilonka nénit próbálja felvidítani oly módon, hogy az orrára repülő szappanbuborékokat szétpukkasztja, és nagyokat tüsszög tőle. Lehet, hogy Manci lelke emiatt most mérgesen néz le rám valahonnan, és már nagyban feni a szarvát az előbb-utóbb sorra kerülő túlvilági találkozáshoz.

Molnár József Bálint: Havasi kecske

Sziklás hegyen legel a havasi kecske,
hólepte szirtek közt keres eledelre,
néha meg-megáll, hogy ehetőt találjon;
tágas az ég, a Nap melegen süt a tájon.

Gondtalanul élhet, nincs ellensége,
esetleg erdőben élő fekete medve.
Néha völgybe indul a meredek falon,
sóra vágyva megy le a hegyoldalra.

Szökellve halad a meredek hegyen,
biztosan mozog a sziklás terepen;
zsenge fűre gondol, ez minden vágya.

Egyedül kóborol, még nincs társa,
sutáért küzdött néhány hónapja,
érzékeny sebeit most is nyalogatja.

Radmila Marković: A kecskékkel csak baj van, vagy én tévedek?

Gyerekkori emlék

Poros kis faluba sodort a háború szele, amikor még alig-alig látszottam ki a földből. Más világ, más, ismeretlen emberek, de a gyerek gyorsan beilleszkedik a környezetbe, így én is.

Nagymamám háza, ahol laktunk, igazi falusi parasztház volt, nyitott folyosó, az úgynevezett gang, tisztaszoba, konyha, nyitott kémény és kemence. Abban az egy szobában aludtunk mindannyian, télen melegedtünk a banyakemence mellett, és a friss kenyér illata átjárta az egész házat.

Minden szomszédban nyüzsögtek akkoriban a gyerekek, annyi volt, mint égen a csillag, játszótársból nem volt hiány. Az igazi hancúrozás este zajlott le, amikor a felnőttek kiültek az utcára beszélgetni, mi, gyerekek meg nagy ricsajt csapva játszottunk; kivéve a bújócskázást. Az csak napközben jöhetett számításba.

Így teltek az évek, amíg el nem érkeztünk az általános iskola felső tagozatába, tehát ötödikesek lettünk. Ekkor már a játékos kisgyerekek helyett felnőttnek képzeltük magunkat, igaz, a nyolcadikosok kis taknyosoknak neveztek bennünket, mi meg őszinte szívvel haragudtunk rájuk. Mellékesen megjegyezve, mi sem lettünk különbek, amikor nyolcadikosok lettünk, de azok mi voltunk.

Visszatérve tizenkét éves koromhoz. Az volt a feladatunk nyáron: hajt-suk ki a libákat legeltetni, és a kecskét is, már akinek volt. Sajnos, nekünk volt.

Hajnali három órakor a szomszéd utcából az egyik fiú a karikásostorral durrogott, olyankor kiugrottam az ágyból, meg sem mosakodtam, csak magamra kaptam a ruhámat, és indulás. Én nem egyszerű libapásztor voltam ám! Nekem kecském is volt!

A libák előttem haladtak, a kecskét meg kötélen vezettem. Kezdetben attól féltem, hogy kicsúfolnak, de nem. Ez a pásztortársaimnak normális volt, csak nekem nem. Amikor kiértünk a tarlóra, a libák kezdték szedegetni a búzaszemeket, az én kecském meg irányt változtatva, a tilosba, mármint a kukoricásba igyekezett volna. Ekkor kezdődött a „ki az erősebb”? Két kézzel fogtam a kötelet, lábaimat megfeszítve húztam visz-

szafelé, a kecske meg előrenyújtott nyakkal ment volna kitűzött célja felé, ugyanis a zsenge kukoricalevelek csábítása nagy volt. Néha kaptam segítséget is, valamelyik fiú adott egy pofont Borinak, ez volt a keresztneve a kecskémnek, és ilyenkor megértette, egye a füvet. A legeltetés nem abból állt, hogy a libák esznek, mi meg csoportba verődve beszélgetünk. Játszani itt is lehetett. Készítettünk rókavárat, és ott kellett ugrálni egy lábon. Ez nekem nehezebben ment, mert Bori nem akart a rókavárba jönni, ő inkább kacsingatott a kukoricaerdő felé. Azért én is ugráltam, mint a bakkecske, mert addig valamelyik társam megfogta Borit. Nem ment azért minden ilyen simán, mert ha nem figyeltünk eléggé, a libák is szerettek a tilosba farolni, azoknak több eszük volt, mint a kecskémnek. Szép lassan, araszolva, szinte észrevétlenül jutottak a kukoricásba, és falták a leveleket. Lett riadalom. Durrogtunk a karikásostorral, ugyanis mindegyikünknek volt, kivétel nélkül, fiúknak, lányoknak egyaránt. Kérem szépen, én is rohantam kihajtani a libákat, meg velem együtt Bori is. A libák sem ártatlan báránykák, nemigen iparkodtak vissza a tarlóra, Bori meg húzott befelé a kukoricásba, így nekem küzdenem kellett vele, ugyanis útközben a derekamra kötöttem a kötelet, mert a kezemnek kellett a libák zargatása, meg üvöltöttük mindannyian: hájá, hájá. Amíg az a vacak gúnár, meg a tojó nem indultak kifelé, addig a többi ránk se hederített. Mire nagy kínnal a libák kikeveredtek a tarlóra, addig Bori is kihasználva az alkalmat, falta a kukoricaleveleket, meg engem rángatott, vagy én őt, már nem is emlékszem, de mire a rend helyreállt, addigra a derekam - azt hittem - ketté lett vágva, Bori meg szinte elégedett pofát vágva azokkal a nagy szemével csakhogy nem mondta: „hehehe, mégis ettem a kukoricásban”. Sokszor kedvem lett volna hagyni. Zabálj csak, úgy is felpukkadsz tőle, és akkor le leszél vágva. Félreértés ne essék, a libákat sem azért zargattuk a tarlóra, mert olyan rendes gyerekek voltunk, hanem ha bezabáltak volna kukoricalevélből, fennállt a lehetősége, hogy nem tudják megemészteni és megfulladnak.

Száz szónak is egy a vége. Borit, a kecskét nem szerettem, nemcsak azért, mert jött velem a legelőre, hanem a tejétől hányingerem lett, sőt, rosszul lettem tőle.

Abban az időben ilyen, hogy allergiás valaki valamire, nem is ismerték az emberek. Azt mondta az anyám, nem egyszer:

- Ne affektálj, tessék meginni a tejet.

Kezdetben ittam pár kortyot, és kihánytam.

Egy napon túrógombóc volt az ebéd. Örültem, mert nagyon szeretem még ma is. A túró a szomszédoktól vettük, akiknek volt tehene. Jóízűen falatoztam a túrógombócokból nem kettőt, se hármat, amikor kezdtem érezni: rosszul vagyok. Kirohantam az udvarra, és kihánytam az ebédet. Rögtön tudtam, hányat ütött az óra délben, tizenkettőkor.

Sírva, szemrehányó hangon szóltam az anyámmal.

- Tudod, hogy nem ehetek kecsketejet. Most túrót készítettél, hogy ne lássam. Miért teszed ezt velem?

- Kislányom, azt hittem, csak finnyáskodsz. Ne sírjál. Soha többé nem teszek elébed kecsketejet.

Tulajdonképp, kis híján azt mondtam, soha többé nem vezetem Borit legelni, de nem szóltam semmit sem. Szegények voltunk, és nyáron nem kellett venni a jószágnak ennivalót.

Mikor már a kukoricának lett bajusza is, akkor kezdtük el a cigarettázást. Kukoricalevélbe belecsavartuk a kukoricabajuszt, és pöfékeltünk, meg krahácsolunk. Bori ilyenkor szerintem alig várta, hogy most mi járunk a tilosban, mert jutott neki is a bajuszból.

Mire eljött az ősz, és iskolába kezdtünk járni, csak délután hajtottunk ki a legelőre. Ekkorra már Borit le sem tudtam rázni magamról. Még a rókavárban is ott akadékoskodott nekem. Persze, hogy én lettem az utolsó. Ahol én, ott volt Bori is. Azért megbékéltünk egymással.

Bori, amikor asszonyosorsra jutott, nemsokára lettek kiskecskéi. Persze a kecskék nem élnek páros életet, így nem volt neki kívül veszekednie, csak a gúnárt zavargászta. Kivételt képezett egy eset.

Az anyám a szomszédasszonynak szerette volna megmutatni a ludakat, hármat is, milyen szépen ülnek a tojásokon a disznóólban, ami egyébként üresen díszelgett. A disznóól ajtaja alacsony, oda lehajolva lehet bemenni. Az anyám ment előre, utána a szomszédasszony, amikor ezt észrevette a gúnár, mint a fúria odarohant, szárnyait széttárta, és csőrével beleharapott a szomszédasszony kívül maradt popsjába. Az asszony

sivalkodott, Bori meg még véletlenül sem bántotta a gúnárt. A gúnár ide-oda repült, ahogy Katica néni fenekével szeretne volna lerázni magáról, de sehogyan sem sikerült. Akkor rohantam oda én, amire a kezembe került a söprű, mert én sem mertem szembeszállni vele csupasz kézzel, addig igen sokáig repült a gúnár a sivalkodás kíséretében. Végül is nagy nehezen megmentettem Katicát, Bori meg úgy tett, mint aki jól végezte dolgát, leült, és - szerintem - magában mosolygott.

Bori kiskecskéit szoptatta, kettő lett neki. Én meg nyugodt voltam, nekem biztos nem jut a tejből.

Eljött a kecskevágás ideje. A háztól is elmentem, amikor a kiskecskéket vették kés alá. Egyre kértem előtte az anyámat, adja el, és vegyen húst, csak ne birkahúst, de lerázott magáról.

Ez van, ezt kell szeretni.

Az a szójárás igaz, hogy „nem a falu miatt ugat a kutya, hanem maga miatt”, hát, van benne igazság. Nemcsak sajnáltam a kiskecskéket, hanem magamat is, hiszen ha nem ehetem a kecsketejet, akkor a húsát sem.

Az anyám igazi mesterszakács módjára sütött, főzött, hiszen szolgált mindaddig, amíg férjhez nem ment, és mindenhol szakácsnő volt. Amikor elkészítette egy vasárnapi ebédre a kiskecske combját, ők az öcsémmel jóízűen falatoztak, nekem meg csorgott a nyálam. Nem tudtam ellenállni. Megkóstoltam a húst, és láss csodát, a kiskecske húsától semmi bajom sem lett akkor sem, meg azóta sem.

Felnőttkori emlék

Ki hitte volna, hogy én is tartok majd kecskét, de így lett. Egyedül neveltem a gyerekeimet, és a kiskecskéék húsát mindannyian szerettük. A fiam még a kecsketejet is jóízűen fogyasztotta. Csúszott le a torkán, mint most a sör.

Egy alkalommal vezettem a tanítványaimat egynapos kirándulásra, és a lányomra bízta a jószágok etetését. Volt két malacunk az ólban, egy kecske, meg pulykák az udvaron. Ezenkívül a fiam hozott valahonnan egy pitbull kutyát, ami hosszú, erős láncra volt kötve, mert a léckerítés nem okozott neki akadályt. Nos, ezeket az állatokat bízta a lányomra.

A malackák voltak Zsuzsi meg Klári, a kecskének természetesen Bori volt a neve, amíg a kutya a Buksi nevet viselte. A pulykák névtelenül éltek az udvarban, több mint valószínű, ezért mérgeződött igen sűrűn a bakpulyka.

Nyugodtan elmentem reggel korán, és egész nap nem gondolkodtam azon, mi is lehet odahaza.

Mikor hazaértem, volt mit hallgatnom.

- Én többet nem maradok idehaza a jószágaiddal. Egész napomat tönkretették. Azt hittem, milyen jót fogok olvasni, de szarva tört a gondolataimnak.

Megettettem a malacokat, és kerestem a kecskét, mert az következett volna, de sehol sem találtam. Akkor a szomszéd lánnyal elindultunk a faluba felkutatni. Kérdegettük mindenkitől, akivel csak találkoztunk: „Láttak-e egy kecskét kóborolni?” Láttak itt is, láttak ott is, csak mi nem láttuk Borit sehol sem. Végre egy asszony útbaigazított bennünket. Valóban, a faluszéli házban ráakadtunk Borira. Igen ám, de a te Borid nem akart velünk hazajönni. Én húztam, a szomszéd lány tolt, akit mellékesen lebogyózott Bori, és nagy keservesen hazaértünk. Amikor az udvart megláttam, elfogott a sírhatnék. A malacok az udvarban turkáltak ám a földet. Borit becsuktam, a malacokkal meg zavarócskáltunk, de végül is dühhivalgás közepette rájuk csuktam az ólajtót. A pulykákkal nem volt bajom, de a kutyátokat, amikor etetni akartam, gonoszságból, vagy kutyatulajdonságból körbefutotta a lábam, és úgy hanyatt rántott, hogy a földre került az eledele. Őt nem zavarta, de én ekkor már sírva mentem be a házba.

Csak azt nem értem, mit szeretsz ezeken az állatokon?!

Valójában a szükség törvényt bont, de megmondani nem tudom, miért szeretem az állatokat. Szeretem, mert szeretem.

Ma már nincsenek jószágaim, és nagyon hiányoznak, még a Bori keresztnevű kecském is, talán nem is véletlenül. Hiszen nincsenek véletlenek.

A kínai horoszkóp szerint én sárkány vagyok, és a Kecské éve nekem sok jót hoz.

Úgy látszik, nem hiába küzdöttem Borival.

Szó szerint idézek a horoszkópból.

A Kecske éve új kolléga, új közösség belépésével kezdődik. A Sárkány jól nézze meg, hogy kinek szavaz bizalmat! Nyáron valaki segítséget kér a Sárkánytól. Ha megfelelően reagál, akkor ősszel érvényesül a „jó tett helyébe jót várj” elve. És az év vége eszméletlen népszerűséget hoz neki. Ami engem illet, remélem, pozitív értelemben történik az eszméletlenség.

Hanyecz István (shf): Kecskenyáj

Haikucsokor

Számos kecskenyáj
kősziklás hegyen legel
Tavasztól ősziig

*

Szekeres Elek
kecskepásztor legeltet
hegyen-völgyön át

*

Virágos mezőn
kecske, tehén megesett
vemhes lett szegény

*

nyárnak vége lett
kecske hasa egyre nőtt
őszre megellett

*

Fehér kecskének
két gidája született
a nyáj kedvence

*

Kecskecsemete,
egy fekete, egy fehér
Lepkét kergetnek

*

Szakállas kecske
rajzfilm hőse Mekk Elek
kicsik kedvence

*

kedvelt eledel
a friss, hideg kecsketej
meg a zsíros sajt

*

friss kecske teje
eperrel ízesítve
gyerek kedvence

*

Barátok írnak
sok kecske verset, prózát
mekegve zengnek

Kutasi Horváth Katalin: Zente és Amália

- Kerekecske gyermekecske, nincs bekecse, nincsen becse, nesze, itt a kecske csecse! - már megint ez a csúfolódás ingerelte, de a mérges kisfiú most nem tudta a pimaszkodókat megleckéztetni, mert...

- Zente! Merre vagy? - hangzott az aggodalmaskodó kérdés, s ő kényszeredetten lemondva a bosszúról, megindult rejtekéből. Az éles nyelvűek gonosz kárörömmel nézték, ahogy szétnyílnak a bokrok, s megjelenik „áldozatuk” paprikavörös arccal. Elégedettek voltak, hogy mérgezett szőnyilaik célba találtak, ráadásul - egyelőre legalábbis - következmények nélkül.

- Gyere, kincsem, itt a finom mézecske! - nyújtotta felé Melitta, a nimfa szépségű lány a tálkát, kit Zente a nővérének hitt. - Merre vagy, Amália?

A barlang mélyéről előtipegett egy nőstény kecske, s szelíden tűrte, hogy Melitta megfejjje, majd elégedetten szemlélte, ahogy a kis Zente jóízűen nyeli sűrű tejcskáját. Még csecsemő volt, mikor megsajnálták

Riát, a kisfiú anyját, s Melittával egyetértésben pártfogásukba vették mindkettejüket. Konor ugyanis, Ria férje, hallani sem akart a kis jövevényről, többi gyermekét is sorsára hagyta, egy-egy óvatlan pillanatban sorban elcsenve őket anyjuk mellől, kiteve őket a vadállatok prédájául... Nem bírta ugyanis a gyermeksírást, s nyugodtan, felelősség és gond nélkül akarta élni életét, de persze továbbra is kiélvezve férfiúi jogait, férji jussáról nem volt hajlandó lemondani.

Ria alig tudott Zentével elszökni, nehéz volt Konort kijátszani, így mérhetetlenül boldog volt, mikor Melittáék befogadták fiacskáját, s gondját viselték, nem is akárhogy! Tudta, hogy a kecsketej nagyon hasonlít az ő tejére, s bár összeszorult a szíve, mikor melléből elfolydogált az értékes folyadék, majd meghasadt anyai szíve, hogy nem táplálhatja saját maga a gyermekét, de szája szögletében ott volt ilyenkor mindig egy kis mosoly, mert tudta, Zente biztonságban van a távoli szigeten, s nem eshet baja. Talán még ölelheti, szoríthatja...

Idilli természeti környezetben cseperedhetett a fiú, s nemcsak figyelmes „nővérei” - ugyanis Andrea is gyakran felbukkant a lakhelyéül, menedékéül szolgáló barlangnál -, de a kecske gondoskodását is élvezhette. Néha ugyan megjelentek a gúnyolódók, de hamar rájöttek, nem érdemes kikezdeni Zentével, mert úgylis ők húzzák a rövidebbet, hiába vannak többen. Ugyanis az agyafúrt fiú rengeteg cselet ismert, csapdákat állított, megérezte közeledtüket, ferde szándékaikat, így azok lassan inkább barátaivá váltak, ha már nem lehettek méltó ellenfelei...

- Mondd csak, Melitta, miféle csillagkép az ott? - fordult érdeklődéssel az ég felé Zente, bár már le kellett volna pihennie. Nővére, ahelyett, hogy korholta volna, megnevezte a Bak csillagképet, s egy szép történetet mesélt neki Zeuszról, akit Amaltheia, a Krétán élő isteni kecske táplált a tejével, s akit a gondozásért hálából később a csillagok közé emelt. Mivel Zentének tetszett az elbeszélés, nem akadékoskodott, bár furcsának találta, hogy a nőtény Amaltheia az égbe kerülve miért változott bakká, hisz úgy tudta, hogy a kecske, a zerge és az őzféle állatok hímjét jelölik ezzel a szóval... Mindenesetre kellemes érzéssel nézett Amáliára, majd a csillagos égre.

- Mit mesélnek még erről a Bakról? - kérdezte inkább.

KECSKÉKRŐL... 1.

- Az egyiptomiak íbiszfejű emberként ábrázolták, aki hegyi kecskén lo-
vagol.

- Íbisz? Az meg miféle jószág?

- Olyan gólyaféle...

- Miért kutyulják össze az emberek az élőlényeket? Miért teremtenek
szörnyeket?

- Hát... Talán, hogy ne bízzák el magukat, hogy ne higgyék magukat iste-
neknek, hogy féljenek, hogy féken tarthassák egymást...

- No, engem ugyan nem ijeszt meg egy kiméraszerű alak se! El sem aka-
rom Amáliát képzelni oroslánfejűvel, kígyófarokkal! Ne akarjon megré-
fálni senki azzal, hogy kecskeszarvat erősít fel hegyes fülei közé, s
elém „kecskegel”, legyen az Pán vagy Faunus!

- Honnan tudsz róluk?

- Andreától. Izgalmas, érdekes történeteket tud, de mind csak mesebe-
széd! - Melitta csak mosolygott az egyre öntudatosabb Zente szavain.

- Felnőtt a kislegény! A halasat is mesélte? Nem hiszem, mert beugrott
volna a Baknál...

- Hm?

- Pán a Nílusban fürdött, mikor megijesztette Tüphón. Páni félelmében
hallá akart változni, de csak alsó teste lett hal, felső része kecske ma-
radt. Az égre helyezték, így született meg a Bak csillagkép.

Ezt a magyarázatot már logikusabbnak tartotta Zente, sokat hallott
már a kicsapongó, sok mindenre fittyet hányó Pánról, s tetszett neki a
megleckéztetése. A nemiség is stimmelt.

- Mi lett igazából Amaltheiával? - kíváncsiskodott még.

- Zeusz megölte. Egyik szarvából bőszszarut készített. Bőréből meg
pajzsot a lányának, ami megvédte őt a Titánok elleni harcban...

- Soha nem engedem bántani Amáliát! - fakadt ki Zente. - Hogy lehe-
tett Zeusz ennyire háládatlan?

Amália mintha mindent értett volna, elfogultan, hálásan mekegett, s bár
nem érdekelte, mi lesz vele, a csontjaival, a szarvával, a bőrével, miután
ő már nem lesz, mégis jólesően nyugtázta, hogy valószínűleg nem lesz
senki öltözéke vagy védőpajzsa, úgy vette ki pártfogoltja szavaiból,
hogy méltó végtisztességben lesz része, s háborítatlan, igazán végső
lesz majd nyugalma, ha elérkezik az ideje.

- Korai még Amália miatt aggódnod! Sokszor fog még jóllakatni a teje!
- Olyan békés kis jószág! - simogatta meg hálával Zente.
- Mikor láthatom anyámat? - heveredett el az állatbőrökön.
- Nem tudom. De hisz addig is itt vagyunk neked mi...

Ekkorra már máshol járt a kis Zente, hisz kifáradt a még mindig új izgalmakat rejtő környéken, pajtásaival eleget szaladgált aznap a képzelt kalandok forgatagában. A békés Amália vonásai megváltoztak álmában, s a bűn, a bujaság jegyeit vélte felfedezni a szelíd kecskeábrázatán, majd ördögivé vált arckifejezése, kifejezetten kegyetlenné, és érzéketlen, öntelt uralkodói jelleget öltött egész szellemisége. Amália arcvonásai még jobban eltorzultak, keménnyé, kimondottan férfiasá váltak, majd kezdett a szatírokra hasonlítani. Ezzel szerencsére visszájára fordult az álom, Dionüszosz játékos kísérője már nem volt olyan féltelmetes, s kezdte felvenni Amália kedves kis formáját, s az ő hangján mekegett igencsak békésen.

- Hasadra süt a nap, te kis hétalvó! Itt a finom, friss tejecske! Mindjárt itt lesz Andrea is! Elmegyünk megnézni, mennyire voltak szorgosak a méhek! - hallotta Zente Melitta lágy, kedvesen szemrehányó szavait.

Györke Seres Klára: „KECSKE”

Gyermekkoromban a szomszédban
Élt egy kecske: Kelemen.
Fekete volt az istenadta,
Rám ragyogott a szeme.
Szólongattuk, hívogattuk,
Ugrabugrált, mekegett.
Kishúgocskánk sóskát tépett,
S a dróton át etetett.
Anyát kértem, engedjen át,
Játsszon velem Kelemen.
Szomszéd néni meghallotta,
És átszól hozzánk kedvesen.

Ne gyere át, aranyoskám,
A kecske nagyon eleven!
Azt gondoltam, ha megnövök,
Kelemenhez átmegegyek.
Ekkor, háromszor mekegett a kecske,
Köszönve az eledelt, majd: „Mekk-mekk” -
Mondta kecskenyelven, azt üzenve,
SZERETLEK!
Gyermekkorom hamar eltelt.
Kelemen is messze ment.
ÁM EMLÉKÉT MEGŐRIZVE,
RÓLA írtam versemet...

Kutasi Horváth Katalin: Ha én kecske volnék

Kissé emberkerülő lettem. Mennyivel egyszerűbb lenne a dolgom, ha hegyi kecske lehetnék! Ebben az esetben a magas hegyeket laknám, ahol eleve csak nagyon kevés emlős tud megélni. Szántszándékkal a legmerekesebb, leginkább szakadékos hegyoldalakat keresném fel, s direkt a még zergék által is megközelíthetetlen helyeken tartózkodnék. Így viszonylag könnyen megoldódna ez a mizantropiaszerű problémám. Amúgy is, imádom a hegyeket. Milyen jó lenne mindig köztük lenni! Milyen jó lenne a kiugró sziklákon pihengetni, ahol hátam felől védelmet élvezhetnék, hisz ki is tudna utánam jönni, előre pedig szabad kilátásom lenne, nem is akármilyen! A legtöbb ember viszont nagyon is jól elvan idelent, a maga által kreált mesterséges - számomra egyre inkább élhetetlen - környezetben...

Ha valóra válna álmom, talán az Alpokban gyakorolnám a kecskei létet. Vagy merjek még nagyobbát, merészebbet gondolni? Ha már lúd, legyen kövér, vagyis legyen az életterem a Himalája! De bárhol is szagolnám ki a havasi füvet, rügyet, levelet, faágat, bárhol is bukkannék valamelyik ánizs- vagy ürömfajra, fűzre vagy nyírfára, bárhol töltene el kettős gyönyörrel egy-egy havasi rózsa vagy rekettye, akárhol is nőne vagy

száradna az a fű vagy zuzmó, boldogan falnám. A Himalája mellett szól talán az értékes sója is! Hogy a sós íz mekkora élvezetet nyújtana számomra! Bár inkább sótlanul eszem, de hiányozna emberi életemből is!

Csak a legesleghidegebb téli időszakokban ereszkednék egy nagyon kicsit mélyebbre. Hisz rettentő jól tűrném a hideget, s valószínűleg érzéketlen lennék a legnagyobb faggyal szemben is, és inkább hagynám, hogy a fülem lefagyjon, de szembefordulnék bizony a szeles viharral is, akár szoborrá dermedve állnék a fenséges érzést és kilátást nyújtó sziklákon. Hagynám, hogy a hó a szőrzetembe férkőzzön. Állnám a sűrű havat, a jeget.

Nem nagyon bírom amúgy sem a meleget, a nyárit meg mondhatni, hogy szinte képtelen is vagyok elviselni. A városban sokszor szinte lehetetlenség ép ésszel kibírni a hőséget. Ám kecskeként, ha picit is melegebbre fordulna az idő, azonnal a hegy árnyékos oldalát választanám. Még feljebb tipegnék, vagy egy hús barlangot keresnék, a rejtettebb, hűvösebb sziklákhöz simulnék.

Nagyon szeretem az erdőket. De akárhányszor is felkeresem őket, csak vendég vagyok a fái közt. A kecske bőrébe bújva viszont az erdőkben tölteném az éjszakát. A fák között nyugovóra térve igazán otthon érezném magam. Napkeltekor legelészve felfele kúsznék, aztán délután lefele ereszkednék, vissza éjjeli menedékhelyemre. A legszemfülesebbek reggel hat előtt és délután négy óra után láthatnának csak, közben észrevétlen pihennék valahol.

Biztonságban érezhetném magam, mert ügyesen, gyorsan, ráadásul kiatartóan tudnék kúszni bármilyen járhatatlannak tűnő, kapaszkodásra alkalmatlannak látszó, meredélyes sziklán is, mert meglátnám a „lépcsőt”, s csülkeimet szétfeszítve talpfelületemet mindenki megdöbbenésére háromszorosára növelném. Így „tapadnék”. Jó rugalmas, hajlékony, párosujjú patákkal dicsekedhetnék.

Most egy jól járható meredekebb út is lelassít, szuszogok. Persze megéri a fáradság, s emberként is legszívesebben folyamatosan ezeket a hegycsúcsokra vezető, azokat összekötő kaptatókat járnám, mert ezek a magaslatok - a társadalmi gondokkal, a személyes problémákkal szemben - idővel, kitartással feltétlenül leküzdhetők. Nem szeretek úgy ug-

rálni, ahogy mások füttyülnek, de hegyi kecskeként hatalmas, felszabadult örömmel ugrálnék, ahogy jólesik, illetve, ahogy a sziklák diktálják. Én aztán nem ugrabugrálnék összevissza, ahogy a zergék teszik, hogy megtarthassák egyensúlyukat! Annyi görbe út van itt most, mely nehezíti döntéseimet, életemet... Én bizony végre - fent, a tiszta világban - egyenes vonalban haladnék, s még csak nem is sietnék! A hegyi ösvényeken, melyeket magamnak kitapodnék, vagy a kínálózó ismeretlen, izgalmas veszélyeket nyújtó sziklákon mindezt speciális patáimmal megtehetném.

Régóta nem látok jól messzire, s újabban bizony már közelre se. De ha én kecske volnék, kitűnően éles látásom lenne. Meglátnám azokat a dudorokat a sziklafalakon, amit a legtökéletesebben látó embertársaim még közelről sem vennének észre, s nem értenék, hogy tudok én a „függőleges semmin”, a mély szakadék fölött a „levegőben” haladni.

Bár nagyon jól hallok, ha vágyam beteljesülne, még inkább kiváló lenne a hallásom. Bár szaglásom gyengébb lenne, mint a zergéé, de még nyilván így is hamarabb kiszagolnám a bajforrást, mint emberszabásúként. Sokkal bátrabb is volnék, igencsak nagy harci kedvvel rendelkeznék, ha a sors éppen úgy hozná. Az ember néha már belefárad a küzdelmeibe, lemond a dolgokról. Nem azért, mert gyáva, de amikor már a kompromisszumok sem segítenek, s mindig leküzdhetetlen akadályokba, sziklafalakba ütközik, értelmét veszti a küzdelmek. Ilyenkor elveszti lába alól a talajt, s valóban nincsenek - még a hegyi kecske is belátná - dudorok, amikben megkapaszkodhatna...

A gyengébbeket fel szoktam karolni. Ritka, mikor nem veszek tudomást róluk. Ez utóbbit tenném kecskefejjel, a zergékkal sem törődnek különösebben. Bár a kecske a gyengébbekkel szemben agresszív is szokott lenni, megígérem, hogy ha teljesül kívánságom, s megtörténik az átváltás, vagy egy kis mekegő gida vagy gödölye formájában születek újjá, erről a viselkedésről lemondok.

Ha már a picinyeknél tartunk... Nem nagyon örülnék, de hagynám, hisz megakadályozni úgysem tudnám, ez a természet rendje, hogy december végén - január elején összezsapjanak értem a bakok. Kizárólag június végén - július elején ellenék. Mennyivel könnyebben világra hoznám utó-

daimat, mint ahogy a nők szokták! Nem kiabálnék ellés közben. Megenném a tápanyagokban gazdag méhlepényt. Milyen jó érzés volna, hogy épp csak szárazra nyálnám kicsinyemet, s az máris talpra - azaz patára - állna, s együtt futhatnánk tovább. Míg szopik, egy sziklabarlangba rejtőznénk. Tudom, hogy nagyon kedves, vidám, hízelgő kiskecském volna! Azt is tudom, hogy játékosan kötekedne, de elnézném neki.

Szeretettel nézném, ahogy felserdül csöppségem, főleg ahogy szakállat növeszt. Persze, csak ha bak. Nézném, ahogy erősödik, növekszik, alakul, vékonyodik, hajlik túlkös szarvacskája! Figyelném az „évgyűrűit”. Aztán együtt változna durva, tömött szőrzetünk. Télen persze hosszabb, durvább, göndörebb, fénytelenebb volna, nyáron meg rövidebb, finomabb. De akár így, akár úgy, pont megfelelő viselet volna. Mennyit adnak az emberek a ruházkodásra, ha tudnak, s főleg a nők mennyit tudnak kínlódni, hogy mit is vegyenek fel... Ezzel a kérdés aztán végképp nem okozna gondot. Csak a praktikum működné, azt meg már a génnek, a természet szerencsére réges-régen elintézte!

Kecskének lenni... Hogy jutott eszembe pont ez a kérdés? Miért éppen ez a vágyam? Talán már eddig is kiderült, de ráadásul Kínában a Kecskéét írják, mely yin energiát, békét, kompromisszumokat hozhat, s végtelen belső hajtóerőt generálhat bennünk. Ám, ha mégsem így történne, vagy túl egyoldalú lenne a változás, akkor biztosabb remény, élhetőbb verzió az átváltozás!

Golán Angéla Gabriella: Ruki

Ruki koma,
nincsen nyoma...!
Ott a tőgye
s apám tölgye,
mire mászott
megcsodálni
a világot.

Apám nézi,
s meg nem érti:
Kecske a fán?
Hívja... Az ám,
de a jámbor
le nem mászik
a tölgyfáról.

Így hát, szegény
- bár nem legény -
ágra hágva
s nagyot rántva
kecskeszőrén,
s érezve a
saját bőrén:

hullik le a
virágágyba.
De a kecske,
az sem fecske,
s nagyot koppan
rája esve,
s összekoccan

apám vele.
S mindkettőnek fáj a feje!
Kecske mekeg,
apám makog,
mert rég estek
ilyen nagyot.

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
